

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 181/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 1 grudnia 2022 r. sygn. akt VII K 661/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			

obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu	

	przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	

	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
	Rażąca niewspółmierność orzeczonej w pkt 1 zaskarżonego	zasadny częściowo zasadny	

	<p>wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności poprzez pominięcie przez sąd I instancji okoliczności łagodzących oraz możliwość zastosowana wobec oskarżonego kary nie izolacyjnej na podstawie art. 37a § 1 kk.</p>	niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wskazać na wstępie należy, Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność</p>			

kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art. 53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem

przemawiały inne
dyrektywy, np.
prewencji ogólnej
czy indywidualnej.
Wina pełni w
tym ujęciu, funkcję
limitującą -
wyznaczając górną
granicę konkretnej
kary.

Kolejną dyrektywą
sądowego wymiaru
kary wymienioną w
art. 53 § 1 kk
jest uwzględnienie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu.
Na ocenę zaś
stopnia społecznej
szkodliwości
wpływają
okoliczności
wymienione w art.
115 § 2 kk i
są to okoliczności
przedmiotowe (do
nich należą: rodzaj i
charakter
naruszonego dobra,
rozmiar grożącej lub
wyrządzonej szkody,
sposób i okoliczności
działania, waga
naruszonych
obowiązków) oraz
podmiotowe (tj.
postać zamiaru,
motywacja),
jednakże wszystkie
związane są z
czynem sprawcy.
Motywacja i postać
zamiaru, mają
również wpływ na
stopień winy.
Natomiast na
stopień społecznej
szkodliwości czynu
nie mają wpływu

- jak wynika to z treści art. 115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie

przekonania o
nieuchronności kary
za naruszenie dóbr
chronionych
prawem i
nieopłacalności
zamachów na te
dobra.

Biorąc pod uwagę
wskazane wyżej
sądowe dyrektywy
wymiaru kary oraz
zaistniałe w sprawie
okoliczności
łagodzące i
obciążające
orzeczonej
oskarżonemu kary 6
miesiący
pozbawienia
wolności nie sposób
uznać za jako rażąco
surowej.

Wskazać na wstępie
należy, że do
orzeczenia kary
rażąco surowej może
dojść zarówno na
skutek
niedostrzeżenia
istniejących
okoliczności
łagodzących lub
poczytanie na
niekorzyść
okoliczności, które
za obciążające zostać
uznane nie mogą,
jak i na skutek
nieprzydania
należytej wagi
dostrzeżonym
okolicznościom
łagodzącym lub
przydanie
nadmiernej wagi
trafnie ustalonym

okolicznościom
obciążającym.

W przedmiotowej
sprawie – w ocenie
Sądu II instancji,
Sąd Rejonowy
wskazując na
okoliczności
obciążające i
łagodzące przy
wymiarze kary
dostrzegł z jednej
strony fakt, iż
oskarżony przyznał
się do winy.
Z drugiej strony
jednakże słusznie
wzięto pod uwagę, to
że czyn oskarżonego
cechował się znaczną
społeczną
szkodliwością, gdyż
D. W. znajdował
w wysokim stanie
nietrzeźwości -
sięgającym 0,95
mg/l zawartości
alkoholu w
wydychanym
powietrzu, co
stanowi blisko
czterokrotność
dolnej granicy
wymienionego
stanu. Ponadto zaś,
był już uprzednio
karany za
prowadzenie
pojazdu
mechanicznego w
stanie nietrzeźwości
i nie minął jeszcze
nawet rok próby
od kiedy został
skazany za czyn z
art. 178a § 1 kk.
Przede wszystkim
natomiast oskarżony
w ogóle nie

powinien wsiadać za kierownicę, gdyż posiadał orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. D. W. zatem nie tylko wyraźnie zignorował zasadę trzeźwości istotnie zagrażając w bezpieczeństwu w komunikacji, ale i także powagę orzeczenia sądowego, które związku z wcześniejszym czynem miało go w ogóle wyeliminować z uczestnictwa ruchu lądowym na pewien czas (jako kierującego pojazdami mechanicznymi).

W ocenie instancji odwoławczej wymierzona kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, który popełnił. Spełni ona należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze, przede wszystkim, w stosunku do samego oskarżonego, jak i ogółu społeczeństwa.

Orzeczona kara pozostaje w zgodzie z zasadami wymiaru kary w zakresie oddziaływania prewencyjnego.

Rozmiar kary czyni, w ocenie Sądu

odwoławczego,
zadość społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości i
osiągnie ona swoje
cele w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa. Kara
ta nie będzie
zarazem
postrzegana jako
wyraz pobłażliwości
wobec oskarżonego,
który dopuścił się
przestępstwa o
wysokim stopniu
społecznej
szkodliwości. Kara
wymierzona
oskarżonemu jest
zasłużona i
sprawiedliwa. Nie
sposób też uznać,
by była ona
nadmiernie surowa.
Miarą bowiem
surowości kary nie
jest jej ilościowy
wymiar, ale stopień
wykorzystania
sankcji karnej
przewidzianej dla
danego
przestępstwa, która
odzwierciedla
abstrakcyjną
społeczną
szkodliwość tego
typu przestępstw
założoną przez
ustawodawcę. Z
tego względu kary
pozbawienia
wolności, jaką
wymierzono
oskarżonemu w
przedmiotowej
sprawie, nie sposób

uznać za nadmiernie surową, zważywszy na ustawowe granice kary, w jakich Sąd mógł ją wymierzyć (od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności).

Orzeczona kara spełnia zarazem dyrektywy sądowego wymiaru kary, biorąc w tym pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które osiągnąć mają w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Unormowanie zawarte w art. 37a § 1 kk ma charakter fakultatywny i sąd może, ale nie ma obowiązku, zastosować przedmiotową instytucję.

Omawiana regulacja przez zakres możliwości jej zastosowania jest instytucją sądowego wymiaru kary.

Wskazać jednocześnie należy, że brak jest w tym przepisie wytycznych dla sędziego, które pozwalałyby na dokonanie wyboru rodzaju kary. Niemniej wydaje

się, iż sąd przy posiadaniu ustawowej alternatywy dla orzeczenia kary pozbawienia wolności musi ocenić, która kara spełni lepiej swoje cele, a w szczególności czy kara o charakterze nieizolacyjnym w postaci ograniczenia wolności lub grzywny wdroży oskarżonego lepiej w przestrzeganie porządku prawnego.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że w jej realiach brak jest okoliczności, które przemawiałyby za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego i zastosowaniem wobec niego przepisu art. 37a § 1 kk. Pomimo bowiem tego, że D. W. przyznał się do zarzucanego mu czynu, to znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, a poza tym zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tych okolicznościach swoje cele może

zaś osiągnąć tylko
bezwzględna kara
pozbawienia
wolności. Skoro
bowiem oskarżony
pomimo
uprzedniego
wymierzenia mu
kary pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania oraz
środka karnego
zakazu prowadzenia
pojazdów i tak
w dalszym ciągu
kieruje pojazdem
mechanicznym w
stanie nietrzeźwości
to jedynie
bezwzględna kara
pozbawienia
wolności jest w
stanie osiągnąć cele
zapobiegawcze i
wychowawcze w
stosunku do
oskarżonego oraz
należyce
kształtować
świadomość prawną
społeczeństwa.
Pobłażanie przecież
w takich
okolicznościach jak
w niniejszej sprawie
zaprzepaszczałoby
całkowicie
wymienione przed
chwilą cele kary i
byłoby
niezrozumiałe w
oczach
społeczeństwa.

Wniosek

<p>O zmianę pkt 1 zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na to, że zarzut okazał się niezasadny, to wniosek również był nieuprawniony.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w zakresie kary.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na to, że zarzut okazał się niezasadny, a brak było podstaw do zmiany wyroku poza granicami zaskarżenia wyrok sądu I instancji należało utrzymać w mocy.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego przeciwko rozstrzygnięciu o karze zasadniczej sąd na podstawie o art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze w wysokości należnej za pierwszą	

	<p>instancję (art. art. 2 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy).</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara orzeczona w pkt 1 zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy

co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana